

BONUSOVÉ PŘÍBĚHY ZE SVĚTA MÁGŮ A POLOBOHŮ

PERCY
JACKSON
A EGYPTŠTÍ MÁGOVÉ

RICK
RIORDAN

FRAGMENT

Percy Jackson a egyptští mágové

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Rick Riordan

Percy Jackson a egyptští mágové – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PERCY
JACKSON

A EGYPTŠTÍ MÁGOVÉ

RICK
RIORDAN

FRAGMENT

Text copyright © 2013, 2014, and 2015 by Rick Riordan

“The Son of Sobek” was first published as a short story in the paperback edition of *The Serpent’s Shadow* by Rick Riordan, July 2013

“The Staff of Serapis” was first published as a short story in the paperback edition of *The Mark of Athena* by Rick Riordan, April 2014

“The Crown of Ptolemy” was first published as a short story in the paperback edition of *The House of Hades* by Rick Riordan, March 2015.

Permission for this edition was arranged through the Gallt and Zacker Literary Agency LLC

Translation © Dana Chodilová, 2023

From *PERCY JACKSON & THE OLYMPIANS: DEMIGODS & MAGICIANS*

by Rick Riordan. Hieroglyph illustrations copyright © 2016 by Disney Enterprises, Inc.

Reprinted by permission of Disney • Hyperion. All rights reserved.

ISBN tištěné verze 978-80-253-6242-6 (1. vydání, 2023)

ISBN e-knihy 978-80-253-6259-4 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-6260-0 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-6261-7 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

OBSAH

Dopis od Percyho Jacksona	7
Sobkŭv syn	9
Serapisova hŭl	49
Ptolemaiova koruna	109

Nazdar, lidi,

cože se děje? Hlásí se vám Percy Jackson.

Víte... Nedávno jsme měli takový malérek se sourozenci Kaneovými. Možná jste o tom něco zaslechli, tak jsem si říkal, že byste se měli dozvědět pravdu přímo ode mě.

Nevyšilujte, jo? Ukazuje se, že řečtí bohové nejsou jediná božstva, co máme. Ti dva Kaneové, Carter a Sadie, jsou mágové a v jednom kuse se snaží umravňovat velké zlé nesmrtelné týpky ze starověkého Egypta. S Annabeth jsme se s nimi dali dohromady, abychom zastavili pár hrozeb: obřího krokodýla, který chtěl slupnout Long Island, bláznivého boha, co se pokoušel vytvořit černou díru v Rockaway Beach, a čtyři tisíce let starého mága, který málem zničil lidstvo a udělal ze sebe nesmrtelného diktátora vesmíru.

Ještě nevyšilujete? Fajn, tak to je super.

Všechny tři příběhy si přečtete v této knize. Takže až se vás pak někdo zeptá: *Poslyš, slyšel jsi o tom nesmrtelném psychopatovi, co přivolal tříhlavou obludu na Rockaway Beach?*, budete mít jasno.

Ale žádné strachy. Všechno to dobře dopadlo. No... aspoň zatím. Nevyřešilo se jenom pár drobných maličností... Ale víte co? To nic. Doufám, že vás knížka bude bavit!

Zdravím z Manhattanu,

Percy Jackson

SOBKŮV SYN

Jako by nestačilo, že mě sežral obří krokodýl.

Ten kluk s planoucím mečem to všechno ještě zhoršil.

Asi bych se měl představit.

Jsem Carter Kane – trochu prvák na střední, trochu mág a na plný úvazek pronásledovaná oběť všech možných egyptských bohů a nestvůr, kteří se mě věčně pokoušejí zabít.

No dobře, to poslední jsem lehce přehnal. *Ne všichni* bohové se mě chtějí zbavit. Jenom spousta z nich – ale to tak trochu patří k věci, protože jsem mág Domu života. Pro nadpřirozené síly starověkého Egypta jsme něco jako policie, staráme se, aby v moderním světě nepůsobily moc velkou spoušť.

Zkrátka, zrovna dneska jsem stopoval jednu nebezpečnou nestvůru na Long Islandu. Naši věštcí v té oblasti cítili magický rozruch už několik týdnů. Pak se začaly množit zprávy, že ve vodních nádržích a bažinách u mantaucké dálnice byl po-

zorován nějaký velký tvor – a ten že požírá divokou zvěř a děsí místní obyvatele. Jeden reportér ho dokonce pojmenoval bažinná nestvůra z Long Islandu. Když začnou smrtelníci panikařit, poznáte, že je načase se do toho vložit.

Normálně by se mnou šla moje sestra Sadie nebo některý nováček z našeho brooklynského domu. Ale všichni právě byli v Prvním nomu v Egyptě na týdenním výcviku v ovládnutí syrových démonů (ano, vážně existují a věřte mi, že je lepší o nich nevědět), takže jsem na to zůstal sám.

Zapráhl jsem náš rudý létající rákosový člun za Pošuka, svého ochočeného gryfa, a celé dopoledne jsme poletovali po jižním pobřeží a pátrali po nějakém maléru. Jestli vás zajímá, proč jsem prostě neletěl Pošukovi na hřbetě, tak si představte dvě křídla jako od kolibříka, která máchají rychleji a silněji než listy helikoptéry. Pokud nechcete, aby vás to rozsekalo na kousky, je fakt lepší letět ve člunu.

Pošuk má dobrý čich na magii. Po několika hodinách na hlídce vyjel: „PŠÍÍÍK!“, prudce to stočil doleva a zakroužil nad zelenou bažinatou zátokou mezi dvěma parcelami.

„Tam dole?“ zeptal jsem se.

Pošuk se otřásl a zaskřehotal, zatímco nervózně šlehal ostnatým ocasem.

Moc jsem toho pod námi neviděl – jen hnědou řeku, lesknoucí se v horkém letním vzduchu a vinoucí se mezi bažinnou trávou a shluky pokroucených stromů, než se vlila do zálivu Moriches Bay. Vypadalo to trochu jako nilská delta v Egyptě, až na to, že tady byly mokřiny z obou stran obklopeny obytnými čtvrtěmi, vyrovnanými řadami domků se šedými střechami.

chami. Kousek na sever se plazil zástup aut po montaucké dálnici – rekreanti utíkali z tlačenice ve městě, aby si mohli užívat tlačenice v Hamptons.

Pokud se tam dole pod námi vážně zabydlela nějaká masožravá bažinná příšera, jak dlouho asi bude trvat, než přijde na chuť člověku? A až se to stane... no, pak si bude připadat jako v bufetu Sněž, co můžeš.

„Tak jo,“ řekl jsem Pošukovi, „snes mě na břeh řeky.“

Sotva jsem vystoupil ze člunu, Pošuk zavřískal a vyrazil k nebi, člun táhl v závěsu za sebou.

„Hej!“ zavolal jsem za ním, ale bylo pozdě.

Pošuk je hrozný nervák. Masožravé nestvůry ho děsí. A taky ohňostroje, klauni a vůně Ribeny, toho Sadiina britského pití. (To mu nemůžu vyčítat. Sadie vyrostla v Londýně a vy-pěstovala si divné chutě.)

Nezbývalo mi než vyřešit ten problém s nestvůrou, a až budu hotový, hvízdnu na Pošuka, aby mě vyzvedl.

Otevřel jsem batoh a zkontroloval zásoby: kus očarovaného provazu, zakřivenou slonovinovou hůlku, hroudu vosku na tvoření magické figurky *vešebt*, svou kaligrafickou soupřavu a hojivý lektvar, který mi před nějakou dobou připravila kamarádka Jas. (Víš, že ho často potřebuju.)

Už mi chybělo jenom jedno.

Soustředil jsem se a sáhl do duatu. Za posledních pár měsíců jsem se ve skladování nouzových zásob – náhradních zbraní,

čistého oblečení, ovocných kyselých pásků a balení vychla-zené šestice plechovek kořenové limonády – ve stínové říši zlepšil, ale strkat ruku do magické dimenze mi pořád připadalo divné, něco jako sahat mezi vrstvy těžkých studených závěsů. Sevřel jsem prsty na jílci svého meče a vytáhl ho ven – je to těžký *chopeš* s čepelí zakřivenou jako otazník. Vyzbrojený mečem a hůlkou jsem byl připravený na procházku bažinou a hledání hladové nestvůry. Páni, to se mám!

Vešel jsem do vody a hned se zanořil až po kolena. Dno řeky mi připadalo jako aspik. Moje boty s každým krokem vydávaly odporné *srrrk-mlask, srrrk-mlask*, takže jsem byl rád, že s sebou nemám Sadii. Ta by pukla smíchy.

A co bylo ještě horší: věděl jsem, že s takovým rámusem nemám šanci se k žádné nestvůře přiblížit nepozorovaně.

Útočili na mě komáři. Najednou jsem znervózněl a připadal jsem si úplně sám.

Mohlo to být horší, říkal jsem si. Mohl jsem studovat sýrové demony.

Ale nedokázal jsem sám sebe přesvědčit. Slyšel jsem, jak na vedlejším pozemku pokřikují děti, asi hrají nějakou hru. Uvažoval jsem, jaké to je – být normální kluk a flákat se s kamarády za letního odpoledne.

Byla to tak příjemná představa, že mě rozptýlila. Nevšiml jsem si vlnek na vodě, dokud se sotva padesát metrů předemnou cosi nevynořilo na hladinu – řada kožnatých černohnědých hrbolů. Hned to zase zmizelo pod vodou, ale já věděl, s čím mám tu čest. Krokodýly už jsem viděl, a tohle byl děsivě obrovský kousek.

Vybavil jsem si předminulou zimu v El Pasu, kdy nás se sestrou napadl krokodýlí bůh Sobek. *Nebyla* to příjemná vzpomínka.

Po krku mi stékal čúrek potu.

„Sobku,“ zamumlal jsem, „jestli jsi to ty, jestli mě chceš zas otravovat, tak přísahám při Reovi...“

Krokodýlí bůh slíbil, že nás nechá na pokoji, když jsme teď spojení s jeho šéfem, bohem slunce. Ale stejně... krokodýli jsou hladoví. A často zapomínají na svoje sliby.

Z vody žádná odpověď nepřišla. Vlnky zmizely.

Když šlo o to vycítit nestvůry, moje magické instinkty nebyly nic moc, ale voda přede mnou mi připadala mnohem tmavší. To znamenalo, že je tam buď hloubka, nebo pod hladinou číhá něco velkého.

Skoro jsem doufal, že *je* to Sobek. S ním bych si aspoň mohl promluvit, než mě zabije. Sobek se moc rád vytahuje.

Bohužel to nebyl on.

V následující mikrosekundě kolem mě vybuchla voda a mně pozdě došlo, že jsem si měl vzít na pomoc celý Jednadvacátý nom. Zaznamenal jsem planoucí žluté oči, velké jako moje hlava, a zlatý záblesk kolem masivního krku. Pak se otevřely nestvůrné čelisti a odhalily řady křivých zubů a růžový chřtán, tak obrovský, že by dokázal zhltnout i popelářské auto.

A ta nestvůra mě spolkla jako malinu.

Představte si, že jste zabalení do smršťovací fólie a bez vzduchu trčíte vzhůru nohama v obřím slizkém pytli na odpadky. Takové to je v břiše nestvůry, jen větší horko a smrad.

Na chvílku mě to tak omámilo, že jsem nebyl schopen nic udělat. Nechtělo se mi věřit, že jsem ještě naživu. Kdyby měl krokodýl menší tlamu, byl by mě překousl vejpl. Takhle mě prostě zhltl jediným soustem a já se mohl těšit na to, jak mě bude pomalu trávit.

Štěstí, co?

Nestvůra sebou začala házet, takže se mi dost těžko uvažovalo. Zadržel jsem dech, protože jsem věděl, že mi ho moc nezbyvá. Pořád jsem měl meč a hůlku, ale použít jsem je nemohl, ruce jsem měl totiž přišpendlené k bokům. Nedosáhl jsem na nic, co jsem měl v batohu.

Tím pádem mi zbývalo jenom jedno řešení: slovo síly. Kdybych vymyslel správný hieroglyfický symbol a vyslovil ho, mohl bych přivolat nějakou sílu, magii božského hněvu, která by mě z toho plaza dostala.

Teoreticky to bylo výborné řešení.

A v praxi? Slova síly mi nijak zvlášť nejdou ani v ideálních podmínkách. A to, že jsem trčel přidušený v tmavém, smradlavém plazím hltanu, mi v soustředění nepomáhalo.

Ty to zvládneš, hecoval jsem se.

Přece neumřu takhle, po všech těch nebezpečných dobrodružstvích, která mám za sebou. Sadii by to zničilo. A až by mě oplakala, vyhledala by mou duši v egyptském posmrtném světě a krutě se mi vysmála za to, jaký jsem byl pitomec.

Hořely mi plíce. Ztrácel jsem vědomí. Vybral jsem magické slovo, shromáždil veškeré soustředění a chystal se ho vyslovit.

Najednou sebou netvor trhl a vyskočil. Zařval, což zevnitř znělo dost divně, a hrdlo se mu stáhlo kolem mě, vymačkávalo mě to jako zubní pastu z tuby. Vystřelil jsem příšeře z tlamy a svalil se do bažinné trávy.

Nějak se mi povedlo vyškrábat na nohy. Potácel jsem se, napůl slepý, a lapal jsem po dechu, pokrytý krokodýlím slizem, vonavým jako rok nečištěné akvárium.

Na hladině řeky se čeřily bubliny. Krokodýl nikde, ale v bažině o pár metrů dál stál kluk v džínsech a vybledlém oranžovém tričku. Měl na něm nápis TÁBOR a ještě něco, co jsem nepřečetl. Vypadal trochu starší než já – tak na sedmnáct –, měl rozčuchané černé vlasy a oči zelené jako moře. Co mě ale doopravdy zaujalo, byl jeho meč – rovná dvousečná čepel zářící slabým bronzovým světlem.

Nevím, kdo z nás byl víc vyjevený.

Ten táborník na mě vteřinku jen zíral. Všiml si mého *chopeše* a hůlky, a mně připadalo, že je vážně *vidí* takové, jaké jsou. Normální smrtelníci magii nezaznamenají. Jejich mozky ji nedokážou zpracovat, dívají se například na můj meč a vidí baseballovou pálku nebo vycházkovou hůl.

Ale tenhle kluk... byl jiný. Zdálo se mi, že musí být mág. Jediný problém byl v tom, že znám skoro všechny v severoamerických nomech, a tohohle jsem nikdy neviděl. A taky jsem nikdy neviděl takový meč. Všechno na něm vypadalo... *neegyptsky*.

„Ten krokodýl,“ vypravil jsem ze sebe a snažil se udržet klidný a vyrovnaný hlas. „Kam se poděl?“

Táborník se zamračil. „Nemáš zač.“

„Co?“

„Bodl jsem toho krokouše do zadku.“ Naznačil mečem, jak to udělal. „Proto tě vyzvracel. Takže jak říkám, nemáš zač. Co jsi tu dělal?“

Uznávám, že jsem měl náladu pod psa. Smrděl jsem. Všechno mě bolelo. A jo, taky mi bylo docela trapně: mocný Carter Kane, hlava brooklynského domu, byl vyvržený z tlamy krokodýla jako chuchvalec kočičích chlupů.

„Válel si šunky,“ vyjel jsem na něj. „Co myslíš, že jsem tu asi tak dělal? A teď mi řekni, co jsi zač a proč bojuješ s mou nestvůrou?“

„S *tvou* nestvůrou?“ Kluk se ke mně přebrodil vodou. Nevypadal, že by mu to bahno vadilo. „Koukej, člověče, já nevím, co jsi zač, ale ten krokodýl trápí Long Island už pár týdnů. Beru si to dost osobně, protože to je moje domácí půda. Je to pár dní, co nám zblajzl *pegase*.“

Projel mnou šok, jako bych nacouval do elektrického plotu. „Řekl jsi *pegase*?“

Mávl nad tím rukou. „Je to tvoje nestvůra, nebo co?“

„Mně nepatří!“ zavrčel jsem. „Snažím se ji zastavit! A kam –“

„Odplaval tamhle.“ Ukázal mečem na jih. „Už bych se za ním pustil, ale překvapil jsi mě.“

Prohlížel si mě od hlavy k patě, což se mi moc nezamlouvalo, protože byl tak o patnáct čísel vyšší. Pořád jsem nemohl přechíst, co má na tričku, kromě toho slova TÁBOR. Na krku